♦bloc-notes♦

FINALA Cupei României nu are dată

Preocupaţi în fiecare zi de problemele cari frământă grupările, aceste elemente esenţiale pentru viaţa footballului, trebue să constatăm cu multă durere că nu s'a schimbat nimic dintr'o anumită mentalitate şi pentru nevoi de cea mai mare importanţă cluburile nu găsesc ascultare la nici unul din forurile federale. Există în momentul de faţă o problemă din cele mai interesante şi anume aceia a datei finalei Cupei României. Suntem la o lună de sfârşitul sezonului totuşi nu se poate afirma când se va disputa finala.

E foarte importantă această dată. Finala Cupei României trebue să se dispute într'o zi favorabilă unei organizări de mare amploare, care să corespundă prestigiului competiţiei şi intereselor grupărilor.

Patru cluburi cu mari greutăţi au dus-o din deficit în deficit, au luptat cu probleme grele de buget, şi-au îndrumat aspiraţiile sportive şi morale spre cucerirea Cupei României, ca la ultima şedinţă a comisiei de specialitate să afle că se caută o dată pentru finala Cupei României.

Dezolantă constatare, când este vorba de cea mai populară probă a României, de competiţia viitorului, de elementul principal în pasionarea maselor.

In toate ţările «Cupa» se bucură de o prioritate pe deplin justificată. Inainte de orice, la alcătuirea calendarului sportiv se fixează termenele Cupei. In Anglia se ştie că ultima Sâmbătă din Aprilie este rezervată finalei. In Franţa e literă de evanghelie că prima Duminecă din Mai are ca program finala. E oare atât de greu ca şi la noi să se ştie că prima Duminecă din Iunie este rezervată finalei Cupei României? Sau la noi putem copia din străinătate numai lucrarile complicate, nepotrivite cu stările de fapt?..

Avem un talent deosebit în evitarea exemplelor practice şi simple cari ni le oferă străinătatea.

Solicitudinea pe care o cer grupările pentru Cupa României corespunde în cea mai largă măsură ideologiei acestei probe. E explicabil că peste tot cea mai mare atenţie se acordă Cupei.

Competiţia aceasta cuprinde totalitatea grupărilor unei federaţii, fiind deschisă tuturor, nu totalizează doar un număr restrâns de grupări ca Divizia Naţională de pildă.

Această nesiguranţă a datei finalei marchează în primul rând o lipsă de atenţie pentru donatorul Cupei, d. Al. Vaida-Voevod. Apoi nu trebuie uitat că din punct de vedere sportiv şi material o finală organizată în cursul lunei Iunie reprezintă pentru cluburi cu totul altceva decât finala în toiul verii, în Iulie sau August. Finala Cupei României trebue să se dispute la 6 Iunie. Dacă forul prezidat de d. N. Codreanu ţine să-şi lege numele de apărarea prestigiului competiţiei, trebuie să fixeze, ca începând din acest an, prima Duminică a lunei Iunie să aparţină finalei.

Am auzit de argumentul care se opune disputării finalei la 6 Iunie. Comisia de selecţie se împotriveşte disputării unui match ca finala Cupei, cu patru zile nainte de Belgia-România.

Impotrivirea aceasta e teoretic frumoasă. In practică aceiaş Comisie de selecţie aprobă disputarea finalei Cupei Carol (interligi) la 6 Iunie. Cu ce este mai lipsită de riscuri finala competiţiei interligi, decât o finală a Cupei României? Ne reamintim că Morawetz, Bojocea şi atâţia alţii au fost trimişi la spital tocmai în aceste matchuri interligi.

Preferinţa care se dă finalei Cupei Carol nu este fără explicaţie şi corespunde preferinţei care se dă oricăror interese în dauna cluburilor.

Finala Cupei Carol este organizată de ligi, iar finala Cupei României, de cluburi. Cu mentalitatea curentă la noi, preferinţa acordată ligilor este explicabilă.

LIS

Belgienii...

Echipa naţională de football a Belgiei, care a participat la campionatul mondial din 1934

Matchul Ujpest — F. C. Rapid a prilejuit numeroase discuţii. Şi înainte de match, şi în timpul matchului, şi după...

Maghiarii au jucat în stil de mari campioni. Ii vom revedea, oricând, cu plăcere. Feroviarii au jucat în stil de ex campioni. De echipă care nu va ajunge niciodată la titlul de campion.

Ii vom revedea, desigur, şi pe ei. Meseria de gazetar sportiv impune uneori suplicii cari nu pot fi evitate.

Dar chiar şi arbitrul matchului, d. Mielu Petrescu a prilejuit anumite observaţii. Le vom nota mai jos pe toate, pentru a contura aici epilogul matchului Ujpest — F. C. Rapid lichidat Duminecă cu o frumoasă victorie a Ujpestului, cu o frumoasă înfrângere a Rapidului şi o drăguţă performanţă a d-lui Mielu Petrescu...

S'a sperat, la început, că Rapidul vi rezista. Am auzit şi pronosticuri cari indicau victoria bucureştenilor.

Treptat însă optimismul suporterilor feroviari s'a volatilizat ca oficialii cluburilor, în preajma matchurilor mari.

(Ca să nu li se ceară bilete de favoare).

Cele două minuni ale echipei, minunea blondă (Baratky) şi minunea brună (Auer) au prins să joace, ca Vulcănescu sau de Vittor. Mai rău...

Din picioarele feroviarilor, în loc s'ajungă la un coechipier, balonul ajungea regulat la un ungur.

— Teribili sunt ungurii ăştia! — a remarcat foarte just cineva. Produc întotdeauna jucători buni, şi sunt cea mai teribili racoleuri.

— Ce-ţi veni...

— Nu vezi?... Au racolat în timpul matchului pe Auer, pe Baratky şi pe Barbu.

— Dece?...

—Nu-i vezi că joacă toţi pentru... Ujpest...

Treptat şi alţi feroviari au fost racolaţi de jucătorii unguri, în cursul matchului. Până la urmă doar Bogdan nu a jucat pentru... Ujpest. Dar nici pentru Rapid...

In schimb, d. Mielu Petrescu şi-a conservat o mentalitate aroape intangibilă.

Totuşi, şi arbitrul matchului Ujpest — Rapid a prilejuit o admonestare a unui oficial al «Federaţiei române de football.

La un moment dat d. Mielu Petrescu a oprit matchul pentru a-şi scoate ceva adin.. ochiu. Ii intrase un grăunte de praf, care îl jena.

— Ce are?... s'a interesat, colegial, d. Denis Xifando

— I-a intrat ceva în ochi.

— Fugi d-le d'aici. Se preface, ca să aibe scuze pentru handsurile cari nu le vede...

*

In conducerea grupării Rapid (pe care nimeni nu izbuteşte s'o cunoască în întregime) există şi un domn Sobiesky.

De unde?... De când?... De ce?..

Nu se ştie. Precis nu ştie nimeni cum a ajuns d. Sobiesky, în conducerea footballului feroviar. Deaceia, se fac în această privinţă numeroase şi explicabile supoziţii.

Ultimul dialog referitor la d. Sobiesky l-am auzit Duminică dimineaţa, furnizat de doi confraţi cărora (bine înţeles) li se refuzaseră bilete de favoare.

— Cine e d-le, Sobiesky ăsta?...

— Cred că rudă cu regele polon Sobiesky învins de plăeşii români în cetatea Neamţului, n'o fi.

— Bine înţeles.

— Păi dacă nu are nimic comun cu Sobiesky, ce caută în football?...

— Parcă cu footballul are ceva comun?..

Castor

DESPRE SPORTIVITATE...

Recentele vizite ale echipelor străine, — şi slavă Domnului, am avut destule — precum şi cele de dată mai veche, ne-au furnizat, toate, declaraţii de-ale conducătorilor echipelor respective.

Ca toate declaraţiile şi acestea cuprindeau diverse opinii şi impresii. Dar absolut toate erau unanime în a recunoaşte „sportivitatea publicului bucureştean".

După fiecare match al unei echipe străine, auzeai acelaş refren: „Publicul dvs. e foarte sportiv". „Obiectivitatea sportivă a publicului dvs e mai presus de orice critică" etc. etc.

E foarte frumoasă această sportivitate a publicului nostru, care a reuşit să epateze pe toţi străinii. E un simptom care ne trădează gradul de civilizare la care am ajuns şi în acest domeniu.

Dar dacă această calitate ne face cinste şi ne ridică în ochii străinătăţii, înlăuntrul graniţelor noastre ne aduce neajunsuri, căci echipele băştinaşe nu văd cu ochi buni această tandreţe a publicului nostru faţă de echipele străine.

In definitiv gelozia aceasta e foarte justificată.

Numai că „sportivitatea" publicului nostru este o consecinţă a dragostei pe care o are publicul pentru echipele româneşti.

Nu vrem să mărim prin această afirmaţie buna reputaţie care ni s'a cerut peste graniţă şi nici să producem o amară deziluzie celor cari au făcut declaraţia, foarte impresionaţi.

Adevărul, însă, nu trebue ascuns.

Să luăm, de pildă, ultimul match. Acela jucat de Ujpest în contra Rapidului.

Ne reamintim cu toţi fazele prin cari a trecut „galeria".

La începutul matchului, când nu se se ştie de partea cui va înclina victoria, „sportivitatea" publicului nostru nu era încă declarată. Rapidul era încurajat frenetic şi purtat pe valurile de ţipete ale unui public care dorea din răsputeri să-şi vadă echipa câştigând.

Când Ujpest a marcat primul goal au fost şi aplauze pentru budapestani.

Dar mai multe aplauze e au îndreptate către orice şarjă, orice shoot, orice simulacru de atac al bucureştenilor.

Când ungurii au marcat al doilea goal, aplauzele s'au dublat, iar bucureştenii au început să aibă parte de un tratament mai sever.

La sfârşitul matchului, „sportivitatea" publicului era un fapt concret.

După ce Bucureştenii au fost huiduiţi şi fluieraţi, budapestanii au fost aplaudaţi cum n'ar fi fost nici la Budapesta.

Aplauzele acestea au fost dăruite cu mai mult elan ca după o victorie greu cucerită. Isprava Ujpest-ului care care a învins un Rapid în zi proastă, poate că n'ar fi meritat atâtea ovaţii.

Dar aplauzele acestea aveau un dublu scop: să meargă la urechile ungurilor şi la... ficaţii românilor.

„Sportivitatea" noastră de Duminecă er asă ne provoace icter.

A. Nol

REPORTAGII

la ordinea zilei

Cazul boxeurului Dekkers

Un epilog al campionatelor dela Milano

Comentariile asupra recentelor campionate europene desfăşurate la Milano, nu s'au sfârşit

Toată presa sportivă din străinătate publică impresiile celor înapoiaţi din călătoria sportivă din Italia.

La noi, după ce publicam rezultatele matchurilor desfăşurate la Milano, a doua zi eram asaltaţi la telefon de cititorii noştri sceptici, cari ne puneau mereu întrebări, dece tocmai nouă să ni se fure deciziile, lăsând să se înţeleagă că am exagerat când comentam felul cum eram frustaţi în decizii de către jurii înţelese pentru asemenea afaceri antisportive şi scandaloase.

Eram învinuiţi că denaturăm rezultatul şi că boxeurii noştri ar fi pierdut pe drept.

Astăzi însă suntem în posesia unei informaţii din presa ungară care vine să întărească convingerea noastră că la Milano, a fost cea mai batjocoritoare farsă a unor campionate europene.

CAZUL OLANDEZULUI DEKKERS

Boxeurul olandez Dekkers a tras în finală cu un polonez: nu ne reamintim numele lui.

Totuşi din informaţiile noastre, Dekkers, a fost superior dela început până la sfârşitul matchului, trântindu-şi adversarul de câteva ori la pământ.

Când speackerul a adus arbitrului foile de punctaj ale juriului, acesta observând eroarea „voită" făcută de cei 3 judecători cari acordau victoria tocmai învinsuui, n'a voit să dea rezultatul, preferând să coboare ringul.

In faţa acestui unic caz de indisciplină, preşedintele F. I. B. A. d. Soederlund, a autorizat pe speaker să anunţe pe polonez învingător.

Nici după ce, cealaltă pereche suise ringul pentru a boxa, huiduielile nu s'au potolit.

Plastroanele cu albul imaculat al smocking-urilor oficiale au fost stropite şi pătate de sucul portocalelor şi merelor asvârlite de publicul înfuriat.

Era un spectacol tragi comic să fi văzut pe aceste oficiali ferindu-se din calea proectilelor... vegetale aruncate spre centrul... potlogariilro.

CE SCRIE «NEMZETI SPORT» DESPRE ACEST CAZ

«Nemzeti Sport» publică în ultimul lui număr un întreg reportaj asupra cazului Dekkers.

Iată în rezumat ce spune presa sportivă maghiară despre olandezul Dekkers.

In primul rând vestejeşte acţiunea parţială a juriului, care prin obscure convenţii a hotărât să scoată campioni de paie.

Vorbind de banchetul ce s'a dat după sfârşitul campionatelor, oficialitatea pugilistică internaţională i-a conferit boxeurului învins — olandezului Dekkers, 5 TROFEE ca o recompensă a furtului recunoscut în mod tacit de către el.

Nici un campion european, din cei cu centuri, dar fără stofă de boxeuri, nu au primit atâtea trofee ca învinsul boxeur olandez.

După ce toate «somităţile» pugilistice au ţinut discursurile de rigoare la acest banchet s'a sculat şi Dekkers şi a vorbit cam aşa:

— Singur, din economii am strâns banii ci să ciu la Milano.

In primul rând, Dekkers a mulţumit pentru cinstea ce i s'a făcut de a i se atribui 5 trofee; apoi a spus că cinstea cea mai mare era să fie însă pentru ţara lui, dacă aducea titlul de campion european.

Apoi a explicat tuturor celor cu.. plastroane dar fără suflete de oameni cinstiţi cum, dornic să vie în Italia spre a arăta ce cunoştinţe poate avea un boxeur olandez, a strâns din micile lui economii, banii necesari pentru deplasare şi întreţinere.

Nimeni nu l-a ajutat, deoarece nimeni nu putea să-l ajute, federaţia olandeză neputând trimite o echipă completă din lipsă de fonduri, dar personal i s'a aprobat deplasarea şi i s'a făcut formalităţile de înscriere în campionat!

Mai mare palmă, pentru cei peste 150 persoane din toate colţurile Europei, strânşi în jurul mesei dela Milano, nici că se putea să fie!

Şi noi Românii am putea trage ceva învăţăminte din cazul boxeurului Dekkers, iar cei sceptici să fie convinşi că şi Românilor la s'a furat deciziile în campionatele europene recent sfârşite.

I. SAVESCU

CRONICA STRAINATAŢII

Matchurile internaţionale de Duminecă şi Luni. Cupa Davis. Manifestaţiile atletice şi cicliste

Germania—Danemarca 8-0!

BERLIN 17. — Eri s'a disputat matchul internaţional de football între echipele reprezentative ale Danemarcei şi Germaniei. Matchul a avut loc la Breslau în faţa a 45.000 spectatori şi a fost câştigat de Germania cu scorul sdrobitor 8:0 (4:0).

Punctele au fost înscrise de Siffling (5), Urban, Szepan şi Lehner.

Spaniolii şi turul Franţei

PARIS 17. — Autorităţile sportiva catalane au interzis atleţilor şi mai ales cicliştilor de a lua parte în concursuri organizate de Franţa. Ultimul ordin în acest sens a fost dat cicliştilor catalani, cari voiau să participe în turul Franţei.

Cupa Davis

VARŞOVIA 17. — Duminecă s'a terminat matchul de tennis pentru Cupa Davis între Cehoslovacia şi Polonia.

Rezultatele sunt:

Menzel-Hebda 7:5, 6:3, 6:3.

Syba—Tarlowsky 6:3, 6:4, 6:3.

Având în vedere că Syba a fost numai rezerva echipei cehoslovace, victoria lui nu contează în favoarea Cehoslovaciei.

Astfel rezultatul final al matchului, în care Cehoslovacia a eliminat Polonia, est 4:1.

*

BRUXELLES 17. — Eri s'a continuat matchul de tennis pentru Cupa Davis între Elveţia şi Belgia. erechea belgiană, Lacroix-De Borman a învins pe elveţienii: Fischer-Ellmer cu 6:2, 6:4, 6:1.

După a doua zi Belgia conduce cu 2:1.

Budai «11» învinşi la Split

SPLIT, 17. — Reprezentativa oraşului Split a învins echipa pestană Budai «11» cu 5-2 (4-1).

I. ORGANIZAREA FOOTBALLULUI BELGIAN

de Iohn Langenus

Federaţia belgiană de football a fost înfiinţată în anul 1895 şi în anul 1935, s'a pregătit să sărbătorească jubileul de 40 ani. S'a pregătit chiar şi banchetul, pe ziua de 16 Noembrie, în ajunul matchului Suedia — Belgia, când s'a produs doliul naţional — din cauza tragicului accident al reginei iubite, — care a făcut imposibilă această sărbătoare.

La înfiinţarea federaţiei au existat numai 7 grupări, compuse în mare majoritate din şcolari.

R. W. Sceldrayers, care a fost preşedintele federaţiei până în 1937, era student când s'a fondat federaţia.

Federaţia Belgiană n'are Ligi. Totul în ţară depinde de centru şi centralizarea necesită o muncă mare: 34 funcţionari sunt angajaţi la federaţie. 4 comitete: Comitetul federal, Comitetul de apel, Comitetul sportiv şi Comitetul arbitrilor, administrează footballul belgian. In fiecare din cele 9 regiuni lucrează câte un subcomitet.

Campionatul belgian are 4 grupe superioare: Categoria de onoare, Clasa I, Promoţie şi Rezerve. 14 grupări figurează la Onoare, într'o singură serie.

28 grupări, în două serii, in clasa I, şi 56 societăţi în 4 serii — câte 14, la Promoţie. Echipele B. ale acestor 98 grupări joacă pentru campionatul rezervelor în 7 serii a 14 echipe.

In fiecare Duminecă joacă mai mult de 1000 jucători, — neuitând şi categoriile inferioare (juniori, etc.) din provincie.

Inaintea răsboiului mondial, Bruxelles era cetatea footballului belgian; Racing Club, Union St. Gillais şi Daring, au fost cele mai bune echipe din ţară. Insă au fost de multe ori ameninţate de grupările din Bruegge. După războiu s'a instalat Anvers (Beerschoot şi Anwers) la cârmă; în ultimii cinci ani însă, Bruxelles a cucerit din nou hegemonia, prin Darier şi Union St. Gillais.

Federaţia ţine anual două adunări generale ordinare şi, uneori adunări extraordinare.

Deci se poate spune liniştit că în Belgia se vorbeşte mult. Unde cele mai multe comitete nu mai satisfac, se înfiinţează societăţi: grupări de interes comun, aşa numite „ententes", unde toate problemele footballului vor fi discutate, înainte de a ajunge la adunarea generală şi înaintea votării lor.

Un membru al Comitetului federal n'are o muncă uşoară. Trebue să participe la toate consfătuirlie, are şedinţe în clubul său, în „entente", în comitetul federal şi în subcomitete. Un membru al comitetului federal are zilnic şedinţe, şi — ştim din experienţă — acestea durează dela 6 până la 12

Organizaţia arbitrilor e impecabilă. Are cca. 2000 de arbitri, dintre cari 150 sunt rezervaţi pentru campionatul naţional; ceilalţi activează în provincie. Arbitrii vor fi examinaţi de mai multe ori şi dacă nu corespund, vor fi imediat retrogradaţi.

Cluburile nu plătesc cheltuelile arbitrilor, aceste spese le suportă federaţia.

Statul belgian pune pentru acest scop la dispoziţia federaţiei veniturile impozitelor provenite din matchurile de football.

Arbitrii primesc un onorariu foarte modest: cheltuelii de deplasare, 25 franci pentru masa de prânz şi 15 franci pentru cină — dacă arbitrul nu se poate reîntoarce acasă până la ora 7 seara.

Belgia are o organizaţie rară, care aduce viaţă şi atmosferă pe arene: grupările fanaticilor.

In Belgia este un obiceiu de sute de ani: înfiinţarea societăţilor. Este o vorbă: când trei belgieni stau câteva zile împreună într'o cafenea, au fondat desigur o societate.

Scopul clubului nu este important, chestiunea principală este împărţirea demnităţilor: un preşedinte, un vicepreşedinte şi un secretar general.

Dragostea de club a condus la înfiinţarea mai multor cluburi ale fanaticilor. In cele mai multe cafenele sunt astfel de cluburi. Toate grupările mari — din categoria de onoare — au cel mai puţin 25—30 asociaţii de fanatici, dintre cari fiecare are steagul propriu şi 50-100 de membri.

Aceştia plătesc săptămânal o taxă, din care să suporte în cursul sezonului toate spezele de deplasare cu „echipa iubită".

Societăţile fanaticilor au de multe ori şi orchestre proprii, cari se deplasează împreună cu echipa. Fiecare club al fanaticilor are cântecul său propriu, pe melodia unui şlagăr popular. Când echipa apare pe teren, fanaticii — împreună cu orchestra lor — cântă „imnul clubului".

Odată s'a întâmplat, că un club n'a fost mulţumit de asociaţia fanaticilor săi. Fanaticii n'au susţinut în mod satisfăcător echipa lor, care a pierdut mai multe matchuri. S'a pregătit un text şi s'a organizat „strigătul". La semnalul unui conducător, s'a auzit imediat strigătul metodic al mai multor mii de suporteri. De atunci, acest club câştigă match după matchh şi natural, suporterii sunt acum şi mai fanatici, ca mai înainte. (Când echipa lor conducea în clasament?)

Aceste grupări de fanatici sunt şi un mijloc pentru menţinerea ordinei în tribune. Federaţia organizează de mai multe ori cursuri pentru „fanatici, despre spiritul sportiv.

Să nu vă închipuiţi, însă, că în Belgia nu există incidente şi niciodată n'ar fi fost bătuţi arbitrii!... Asemenea cazuri regretabile se ivesc încă în oraşele mai mici. Natural, federaţia e foarte severă, pedepseşte şi amendează, suspendă terenurile chiar şi în categoria de onoare.

Cluburile fanaticilor în Belgia nu înseamnă un exces. Din contra, ele dau un aspect plăcut footballului belgian şi lucrează pentru mai binele ideii sportive.

De câţiva ani s'a născut ideia să se înfiinţeze un club de fanatici pentru echipa naţională. S'a făcut. Acest club a avut imediat mulţi membri, cari au plecat împreună cu echipa în străinătate. Insă în acest timp, Belgia a suferit mai multe înfrângeri. Şi fanaticii vroiau vctorii!

Din această cauză, „Clubul fanaticilor naţionali" s'a desfiinţat.

Poate că nu este departe timpul, când la reînfiinţarea acestui club, vor fi date iarăşi condiţiunile: mai multe victorii în serie ale echipei naţionale.

JAHN LANGENUS